

ЗМІ ІГНОРУЮТЬ СВОЇХ МАЙБУТНІХ КОЛЕГ

«МИСТЕЦТВО МОЛОДИХ-2004»

Творча акція «Мистецтво молодих-2004», яка відбулася в листопаді 2004 року, присвячена молодим спеціалістам екранних мистецтв. Її особливість у тому, що вона не є щорічним марафоном на здобуття призів, мета її — показати рівень підготовки митців, їх творчі та наукові досягнення, а також привернути увагу державних органів влади, громадськості до творчості молодих кінематографістів та проблем підготовки професійних кадрів для кіно і телебачення. В акції беруть участь дипломні роботи, створені студентами за останніх п'ять років, це дає змогу ознайомитись із широким колом майбутніх спеціалістів. Аналогічну акцію було проведено у 2000 році, тоді в ній було задіяно КДІТМ ім. І.Карпенка-Карого та у позаконкурсній програмі — Київський університет культури і мистецтв. Цього разу, окрім двох згаданих навчальних закладів, свої роботи представили Харківський університет культури та Національний університет «Києво-Могилянська Академія». Як відомо, випускники вузів, що отримали освіту з творчих кінопрофесій (режисери, оператори, кінознавці, сценаристи) — це майбутні працівники не тільки кіно, а й телебачення. А тепер запитайте себе: чи завжди вам подобається те, що ви бачите на екрані? Отже, проблема майбутніх фахівців зі сфери кіно і телебачення автоматично переходить у загальну. Однак саме представники телебачення, преси, освіти чомусь знов не відвідали акції. І тому конференція «Екранна освіта в Україні. Сучасний стан, проблеми розвитку» нагадувала розмову із дзеркалом. Її учасники поділилися на два табори: одні на все скаржилися (мені навіть здалося, що майбутнього у нас, молодих, нема), інші, не заперечуючи наявності певних проблем, більш-менш намагалися дотримуватися заданої теми і не були такими категоричними.

Михайло Ілленко: «Хотілося б сказати, що я не вважаю нинішніх студентів гіршими за тих, що були раніше. Адже завжди були такі, які хотіли знімати і робили це, і ті, які знаходили причини, щоб не робити цього. Проблеми освіти сьогодні дещо банальні, тиражовані, все ж я вважаю, що на першому плані стоїть питання створення (в хорошому сенсі) конвеєра. Адже раніше була цілісна система вза-

ємодії з державою, яка виділяла гроші, сьогодні вона теж це робить, але тоді ми відповідали за те, куди вони йдуть. Тепер же ти можеш зняти фільм, і не важливо, куди ти його потім подінеш, бо важливим є те, наскільки ти наблизений до директора кіно- чи телестудії. Є таке твердження, що режисурі вчитися не потрібно. Як приклад наводять Чапліна. Але ті часи минули, тому воно помилкове.

Ми не в змозі самі вирішити ці проблеми, нам залишається вкотре прокричати: «Караул!». А може, варто подивитися назад? На могутню радянську імперію кіно, де було побудовано потужну систему — від абітурієнта до виробництва. Її немає, і як наслідок — сьогоднішнє кіно- і телепродукт».

Ганна Чміль: «Маємо пам'ятати, що ми цікаві лише тоді, коли говоримо про власні світовідчуття та світосприйняття і відтворюємо те, що відрізняє нас від інших. Можна говорити про особливості й недоліки, але як би там не було, молодий кінематограф почався. А щоб молоді бачили дорогу в майбутнє, ми маємо давати можливість реалізації їхніх курсових і дипломних, через відбір у короткому метрі для надання повного».

Юрій Терещенко: «Під час працевлаштування у молодих не запитують, де і в кого вони навчалися, а цікавляться, чи вміють вони клепати анонси і чи готові тягнути цю галеру за 200 доларів. Студент, тамуючи подих від запропонованої суми, погоджується і через п'ять років забуває, що у нього колись були крила. І хоча сьогодні кіно стало неприбутковою професією і багато хто іде в бізнес, не зумівши дістати кіноплівку, я хочу сказати, що справа не тільки в її наявності (сьогодні 90% міжнародних фестивалів приймають роботи на теленосіях). Головне — завжди пам'ятати, що і для чого ти хочеш творити».

Отож загальна проблема виглядає так: з одного боку — слабка матеріально-технічна база, яка створює чимало проблем у процесі навчання, а з іншого — модернізація самого навчального процесу, яка врешті можлива за умови вирішення першої.

Що ж до студентських робіт, то всі вони достойні уваги, хоч і відчувається певна відмінність у рівні підготовки. Але процес триває.

Олена Ісаєва

Дипломи:

ХДУК: А.Сторожук («Національність — карикатурист»), Ясін Ясер Аль-Двейк («Яблуко»); **КНУТКіТ ім. І.Карпенка-Карого:** кафедра кінорежисури — В.Яковенко («Мій Гоголь»), Т.Ткаченко («Трагічне кохання до зрадливої Нуськи»), Т.Томенко («Пересохла земля»); кафедра телережисури — М.Матвійчук («Машуся в країні чудес»); кафедра теле- та кінооператорства — Ю.Мещеряков («Шум»), Г.Гранн («Ноктюрн»), Д.Чернишов («Кому не спиться в ніч глуху»); кафедра кінознавства — М.Басенко («Жанрово-тематична специфіка фільмів фестивалю «Відкрита ніч»).

Інститут кіно і телебачення КНУКіМ: О.Гейлік («Житель країни Ініара»), Ю.Галайчук («Бий, барабане»), Н.Зуєва («Митуся образити не важко»), А.Сухарєв («Бу-а-ля»).

«ПРОТИ СОНЦЯ» У КЛЕМОН-ФЕРРАНІ

На останньому фестивалі короткометражних стрічок у Clermont-Ferrand (Франція) спеціальним призом журі була відзначена стрічка Валентина Васяновича «Проти сонця», що була представлена в Міжнародній конкурсній програмі. Загалом на фестиваль було подано близько вісьмидесяти фільмів із п'ятидесяти країн світу. Головним принципом відбору картин на фестиваль є «різномісність, зумовлена оригінальністю та вітальністю представлених картин». Тому не дивно, що стрічка молодого українського режисера зацікавила журі фестивалю. Більше інтригує непоміченість цієї та інших експериментальних картин на київському міжнародному фестивалі «Молодість», де принципи оцінювання, на жаль, видаються радикально іншими.

Анна Косенко

ПРЕМ'ЄРА КІНОЦИКЛУ «ЛЮБОВ — ЦЕ...»

13 лютого у столичному кінотеатрі «Жовтень» відбулася довгоочікувана прем'єра молодіжного короткометражного кіноциклу «Любов — це...». Було показано 12 картин: «Софія» Надії Суханової, «Світло у вікні навпроти» Ганни Шкарупи, «Любов. Да» Віталія Тіменка, «Олігарх» Олексія Росича, «Кавоман» Олександра Ітигілова, «Птахо-Love» Лариси Артюгіної, «Кіноманія» Ганни Яровенко, «Мрії збуваються» Аксінї Куріної, «Христина та Денис танцюють танок бондарів» Дмитра Попова, «Говерла» Сергія Альошечкіна, «Панна» Костянтина Шафоренка та «Берег» Костянтина Денисюка. В перервах між показами глядачі мали можливість поспілкуватися з режисерами.

Віра Кандинська

НЕВІДОМЕ ПРО ДОВЖЕНКА

1 жовтня в музеї Марії Заньковецької відбувся вечір, присвячений 110-річчю Олександра Довженка та акторам, яких він знімав, Петру Масосі й Семенові Свашенку. Виступали кінознавець Валентина Слободян та актор Олексій Колесник, який виконав улюблені народні пісні видатного українського режисера. Вела вечір завідділом кіно Державного музею театрального, музичного і кіномистецтва Тетяна Пономаренко. Було розгорнуто фотовиставку «У колі Довженка» з унікальними матеріалами ролей Масоси і Свашенка у Довженкових фільмах, в українських театрах, зокрема в «Березолі» Леся Курбаса, а також рідкісні фото Довженка.